

předpisy veřejného práva. Právní vztah mezi žalobkyní a žalovanou obcí založený tímto výkonem veřejné moci jest proto povahy veřejnoprávní a neřídí se právem soukromým, nýbrž veřejným. Nemůže se proto žalobkyně domáhati náhrady škody před řádnými soudy civilními z důvodu, že tímto opatřením úřadu utrpěla majetkovou újmu, anamčila prodati pod cenou některé svršky a bydleti u cizích osob, poněvadž rozhodování o těchto věcech jest odňato řádným soudům (§ 1 j. n.). Tomu jest však tak i potud, pokud žalobkyně uplatňuje nárok na náhradu škody z poškození a ze ztráty věcí, které následkem jejího vyklizení z bytu vzala žalovaná obec do opatrování. Povinnost obce, vyklizené věci neprodleně řádně uložit, pokud s nimi oprávněný jinak nenaloží, nevyvěrá ze soukromoprávního poměru, nýbrž z poměru veřejnoprávního (chudinská péče, uliční policie). Stanovisko toto sdílí i nauka na př. Waiker: Exekutionssystem str. 288, Neumann: Kommentar zur Exekutionsordnung str. 1890. Obec vystupuje tu jako podmět veřejnoprávních povinností, uložených jí § 28 čís. 3 a 8 zák. ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák. pro Čechy. Proto ani v souzeném případě žalovaná obec nevystupovala jako soukromoprávní podmět proti žalobkyni, nýbrž jako nadřízený svaz k podřízenému členu, jenž jen z důvodů bezpečnostní silniční policie a tudíž veřejného zájmu svou činnost v naznačeném směru vyvinul. O tom, zda žalovaná obec tuto svou povinnost vykonala řádně, lze rozhodovati jen se stanoviska veřejnoprávního. I žalovaný Ludvík S. jednal ve všech zde uvedených směrech jen jako vrchnostenský orgán jednak z příkazu nadřízeného úřadu jednak jako starosta žalované obce v oboru její působnosti. Že tuto svou úřední činnost překročil, nebylo vůbec tvrzeno, a jako osoba vrchnostenská nemůže za své vrchnostenské úkony býti činěn civilněprávně zodpovědným. Poněvadž nižší soudy, neodmítnuvše ihned žalobu, jednaly a rozhodly o věci, z jich rozhodování odňaté, jsou rozsudky jakož i řízení jim předcházející zmatečné (§ 42 j. n. a § 477 čís. 6 c. ř. s.) a bylo je z toho důvodu podle § 478 první odstavec a 513 c. ř. s. za současného odmítnutí žaloby zrušiti.

Čís. 11158.

Předpisem § 1 e) zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák. není omezena způsobilost slepců uzavíratí ústní smlouvy. Na platnosti ústního ujednání nemění nic, že slepec vydal na základě ústní smlouvy třetí osobě písemný poukaz, by vydala věci druhé smluvní straně, a že tato písemně stvrdila příjem věcí.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1931, Rv I 1470/30.)

Žalobce, slepec, ujednal se žalovaným ústní smlouvu, již mu prodal věci. Na základě této smlouvy vydal žalobce L-ovi písemný rozkaz, by vydal věci žalovanému. Žalovaný převzetí těchto věcí písemně stvrdil. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se toho, by smlouva mezi ním a žalovaným byla prohlášena za neplatnou, ježto nebylo šetřeno formy notářského spisu. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic. Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Právně jest případ posouzen správně. Zjištěno jest nižšími soudy, že žalovaný převzal věci, jichž se žalobce domáhá, teprve v listopadu 1929 na základě ústní nabídky žalobcovy a ústní úmluvy se žalobcem, den před tím ujednané, podle níž žalovaný převzal od žalobce jednoho koně s dvěma postroji, jeden těžký kompletní vůz, jednu lehkou štráfku a součástky jednoho lehkého vozu (poškozeného) a jeden těžší vůz, jenž byl v opravě u kováře v O. a dvě kola, nacházející se u koláře L. za to, že žalobci odepsal z tržové ceny za uhlí na úvěr odebrané 5.000 Kč. Podle § 1 e) zák. ze dne 25. července 1871 čís. 76 ř. zák. jest potřebí ku platnosti listin o právních jednáních mezi živými, jež zřizují osoby slepé, notářského spisu. Sepsání notářského spisu jest tu předpokladem průvodní moci těchto listin, tím však není omezena způsobilost slepců uzavíratí ústní smlouvy (rozh. 1280 úř. sbírky Nowakovy, pak rozh. 5711 sb. n. s.). Podle tohoto rozhodnutí netřeba formy notářského spisu ani k sepsání prozatímní smlouvy, jež byla jen potvrzením kupní smlouvy dojednané ústně. I když tedy na základě zmíněné úmluvy vydal žalobce, jenž je slepý, na koláře L-a dne 20. listopadu 1929 jen písemný poukaz, by žalovanému vydal dvě vozová kola, a žalovaný převzetí věcí jen písemně stvrdil dne 19. listopadu 1929, nemění to nic na platnosti ústního ujednání, jež převzetí věcí předcházelo a k nabytí vlastnického práva k věcem těm vedlo. Jest lhostejno, zda se úmluva stala v obchodování žalovaného nebo žalobce (čl. 273 a 317 obch. zák.), ana by byla platná i tehdy, kdyby se posuzovala podle zásad práva občanského a zákona č. 76/1871.

— Čísě 11159 —

Úraz pádem na náledí.

Nezáleží na tom, zda dosud nebylo místo, určené pro chodník, stavebně upraveno jako chodník ve smyslu § 92 stav. řádu pro Čechy, stačí, že se úraz stal na místě, určeném pro zřízení chodníku a používaném jako stezník před domem. Jest povinností majitele domu, by posypal toto místo před domem.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1931, Rv I 1755/30.)

Žalobce sklouzl na náledí před domem žalovaných v Ch. v Čechách a pádem se poranil. Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud první stolice důvodem po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Není pochyby o tom, že chodníkem ve smyslu § 92 stav. řádu pro Čechy jest rozuměti část stavby, takže chodník musí býti vybaven určitým trvanlivým způsobem. Není-li však takto zařízen a upraven, neznamená to ještě, že se majitelé nemusí starati o bezpečnost místa určeného pro chodník pokud není technicky stavebně upraven. Ano dle přípisu městského úřadu v Ch. nebylo dosud na žalované naléháno, by chodník u svého domu na uliční prostore po-